

была ношь, и време-то не Оставило да са разпознаи
 едно отъ друго. И понеже оуловили Лѣбедъ-а въ мѣ-
 Паткѣ-тѣ, Лѣбедъ-а възпѣлъ едно сладкопѣнїе на смьр-
 тѣ предисловіе, и съ пѣснь-тѣ изавилъ естество-то
 а смьрть-тѣ отвѣгналъ съ съ сладкопѣнїе-то.

Това Обавлава тѣмъ басна: че много пѣти пѣантъ
 Отлага оумиранѣ-то.

Арапинъ-а. 75.

Нѣкой Человѣкъ копилъ единъ Арапинъ, и сакалъ,
 боата му была такава отъ нерадѣнїе-то на он-
 ва, който го былъ имѣлъ по предѣ. Като го завѣлъ
 дома си, принѣслъ му сѣкакво мыланѣ и трѣканѣ,
 дилъ са съ съ сѣкаквы кѣпанѣ-та да го чисти, и
 Но боаж-тѣ му да преовѣрне невозможелъ, а ми много
 трѣанѣ и трѣдъ направилы го да са поволи.

Приказка-та поучава: че естество-то си Остава
 квѣто си е произишло отъ начала.

Ластовица-та и Сврака-та.

Ластовица и Сврака препирали са за хѣвность. А С-
 кра-та отвѣщала и рекла на Ластовица-та: по хѣ-
 ва си! Обаче твоѣ-та хѣвность сѣмо прѣлѣтъ и лѣтъ
 ти, а моѣ-то тѣло простира са и даже до прѣзъ зимъ-
 и са държи.

Почава тѣмъ Басна: че здрако-то тѣло е по поч-
 но отъ красно-то.

Ношнѣй Вранъ. 77.

Единъ Ношнѣй Вранъ былъ зачаченъ въ рѣшеткѣ
 единъ прозорецъ. А единъ прилѣпъ дошелъ при
 и пыталъ го за койжъ причинъ денѣ мзачи, а нош-
 пѣе и кыка. И понеже онъ рекла: че това не былъ
 правилъ безъ рѣдъ, защото нѣкогда като былъ пѣ-